

Bola raz jedna koza, biela ako čerstvo nadojené mlieko, a tá koza mala sedem detičiek. Sedem roztopašných kozliatok. Šesť rovnako bielučkých ako ona sama, siedme čierne ako uhoľ. Jedného dňa si koza dala nošu na chrbát a hovorí: „Milé deti, idem do mesta na trh po štavnatú kapustu

a trochu čerstvej trávy, a keďže je cesta dlhá, nechám vás doma samé. Pekne sa zamknite a nikomu cudziemu neotvárajte, to vám hovorím! Veď viete, že sa navôkol potuluje zlý vlk.“ „Neboj sa, mamička,“ kričali kozliatka jedno cez druhé. „Zamkneme na sedemkrát a dovnútra nevpustíme živú dušu!“

Vlk utiekol, ale vzdať sa nehodlal. Zhltol klátik kriedy a hlas mal razom tenký a nežný. Labu si pomúčil tou najlepšíou múkou. Takto sa vrátil k chalúpku, zaklopal na dvere a zavolať: „Otvorte, kozliatka, to som ja, vaša mamička, práve som sa vrátila z trhu a nesiem vám nošu plnú dobrôtok.“ Hlások bol jemný, no napriek tomu

kozliatkam niečo nesesedelo. Najstaršie preto vlka vyzvalo: „Ukáž nám labku, nech vieme, že si naozaj naša mamička.“ Vlk strčil do okienka tlapu bielu ako sneh. To kozliatka presvedčilo a radostne otvorili. Aké však bolo ich prekvapenie, keď na prahu izbičky stál šedý vlk a ceril na ne žlté zuby.